

<< Κλινικά χαρακτηριστικά – Προγνωστικοί παράγοντες έκβασης σε μαιευτικά περιστατικά που εισήχθησαν σε ΜΕΘ ανά περιόδους ηρεμίας και επιδημιών >>

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η μαιευτική κρίσιμη νόσος αποτελεί ένα από τα πλέον απαιτητικά πεδία της σύγχρονης εντατικής θεραπείας, καθώς συνδυάζει την πολυπλοκότητα της παθοφυσιολογίας της κύησης με την ανάγκη για άμεση, υψηλής ακρίβειας κλινική παρέμβαση. Παρά τις σημαντικές προόδους στη μαιευτική φροντίδα, η μητρική θνησιμότητα και νοσηρότητα παραμένουν υψηλές παγκοσμίως, ενώ τα ανθρώπινα σφάλματα εξακολουθούν να αποτελούν έναν από τους σημαντικότερους παράγοντες που επηρεάζουν αρνητικά τις κλινικές εκβάσεις. Η παρούσα διατριβή διερευνά συστηματικά τα ανθρώπινα σφάλματα στη μαιευτική εντατική θεραπεία, αναλύοντας τη συχνότητα, τα είδη, τους υποκείμενους μηχανισμούς και τις επιπτώσεις τους στη μητρική και νεογνική υγεία.

Η μελέτη περιλαμβάνει αναδρομική ανάλυση μαιευτικών ασθενών που εισήχθησαν σε Μονάδα Εντατικής Θεραπείας κατά περιόδους ηρεμίας και επιδημιών, επιτρέποντας την αξιολόγηση της επίδρασης των υγειονομικών κρίσεων στη συχνότητα και τη σοβαρότητα των σφαλμάτων. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι τα διαγνωστικά σφάλματα και οι αποτυχίες επικοινωνίας ήταν τα συχνότερα και τα πλέον επιβαρυντικά για τις κλινικές εκβάσεις, ενώ η περίοδος επιδημίας συνοδεύτηκε από σημαντική αύξηση τόσο της συχνότητας όσο και της σοβαρότητας των σφαλμάτων. Η εφαρμογή του Swiss Cheese Model ανέδειξε ότι τα περισσότερα σφάλματα ήταν συστημικά και όχι ατομικά, υπογραμμίζοντας την ανάγκη για παρεμβάσεις που στοχεύουν στη συνολική αρχιτεκτονική του συστήματος φροντίδας.

Η διατριβή καταλήγει στην ανάπτυξη ενός ολοκληρωμένου πλαισίου συστάσεων που περιλαμβάνει ενίσχυση της εκπαίδευσης, βελτίωση της επικοινωνίας, τυποποίηση διαδικασιών, ενσωμάτωση τεχνολογικών εργαλείων και ενδυνάμωση της κουλτούρας ασφάλειας. Τα ευρήματα συμβάλλουν ουσιαστικά στη διεθνή βιβλιογραφία και προσφέρουν πρακτικές, εφαρμόσιμες λύσεις για τη βελτίωση της ασφάλειας και της ποιότητας φροντίδας στη μαιευτική εντατική θεραπεία.

ABSTRACT

Maternal critical illness represents one of the most demanding domains in modern intensive care, combining the physiological complexity of pregnancy with the need for rapid, high-precision clinical intervention. Despite advances in obstetric care, maternal mortality and morbidity remain major global challenges,

while human errors continue to significantly influence clinical outcomes. This dissertation systematically investigates human errors in obstetric intensive care, analyzing their frequency, types, underlying mechanisms, and impact on maternal and neonatal outcomes.

A retrospective analysis of obstetric patients admitted to the Intensive Care Unit during periods of stability and epidemic outbreaks was conducted, enabling a direct comparison of how healthcare crises affect the frequency and severity of errors. The findings demonstrate that diagnostic errors and communication failures were the most common and clinically consequential, while epidemic periods were associated with a marked increase in both the occurrence and severity of errors. Application of the Swiss Cheese Model revealed that most errors were systemic rather than individual, underscoring the need for comprehensive system-level interventions.

The dissertation concludes with the development of a holistic framework of recommendations, including enhanced training, improved communication, standardized protocols, integration of technological tools, and strengthening of safety culture. These findings contribute substantially to the international literature and offer practical, actionable strategies for improving patient safety and quality of care in obstetric intensive care settings.